

Arrest

nr. 203 214 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 december 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 21 november 2017 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 21 november 2017

onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 4 januari 2018 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.11.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

[F.,L.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Servië

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.12.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1 eerste lid art. 9ter Vw.

1.

Alvorens over de gegrondheid te beslissen, dient de verwerende partij eerst de ontvankelijkheid van de aanvraag te onderzoeken.

De verwerende partij meent dat de aanvraag niet ontvankelijk is, op grond van artikel 9ter § 3 – 4°, namelijk omdat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan de vereiste dat deze een reëel risico inhoudt op het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, noch dat dit een aandoening zou betreffen die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst.

De verwerende partij verwijst hiermee naar het verslag van de artsadviseur, die aldus als onderdeel van de bestreden beslissing dient te worden beschouwd.

De arts-adviseur stelt aangaande de ziekte:

[...]

Verzoekster kan niet begrijpen hoe de arts-adviseur enerzijds bevestigt dat verzoekster zonder baarmoeder en vagina geboren is, doch anderzijds meent dat dit geen ziekte zou zijn die zou vallen onder artikel 9 Vw.

Artikel 9ter Vw. houdt twee verschillende mogelijkheden in, die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst.

- Enerzijds heeft het betrekking op de gevallen waarin een vreemdeling lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die een actueel gevaar oplevert voor de fysieke integriteit.

- Anderzijds is er het geval waarin de vreemdeling een ziekte of aandoening heeft dat geen actueel risico vormt voor het leven of de integriteit, maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor de ziekte of aandoening in het land van herkomst, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

In casu mag de ziekte dan niet levensbedreigend zijn, de ziekte houdt ontegensprekelijk onmenselijke of vernederende gevolgen in, indien deze niet wordt behandeld.

Verzoekster is geboren zonder baarmoeder en vagina. Seksuele betrekking is op heden volstrekt onmogelijk.

Het niet behandelen houdt in dat verzoekster nooit seksuele betrekkingen zal kunnen hebben, zich nooit 100% vrouw zal voelen, wat zware psychische letsels met zich zal meebrengen. Bij niet adequate behandeling zijn de gevolgen voor verzoekster zwaar onmenselijk en vernederend.

Het herstel van de aandoening is geen sinecure en vergt maanden werk.

Op lichamelijk vlak houdt het herstel een zware chirurgische ingreep in, met opnames tot drie weken waarbij de patiënt zware pijnstillers tot morfine dient te nemen. Hierna dienen maandenlang via dilatatietherapie dagelijks een half uur herstel oefeningen te worden uitgevoerd. Om e.e.a. in stand te houden is levenslange opvolging vereist.

De zware chirurgische ingreep is geen sinecure en wordt nagenoeg nergens uitgevoerd. Verzoekster vernam dat in West-Europa de mogelijkheden beperkt zijn tot het Universitair Ziekenhuis te Gent en een ziekenhuis in Zweden.

Bij behandeling is seksuele betrekking mogelijk.

Bij niet behandeling zal dit nooit mogelijk zijn.

Door de behandelende arts werd reeds geattesteerd dat psychologische ondersteuning absoluut noodzakelijk is.

Immeres is de ontdekking van deze aandoening voor een 19 jarige jonge vrouw een uitzonderlijk harde psychologische klap.

Door enkel te stellen dat verzoekster louter een vagina en baarmoeder mist, en verder in gezonde conditie verkeert, en verder de psychologische gevolgen van deze aandoening volledig te negeren, schendt de verwerende partij de voornoemde bepalingen.

Waar de behandelende arts de psychische ernst attesteert, kan de arts-adviseur dit niet zomaar negeren en stellen dat er geen probleem zou zijn.

De zware psychische gevolgen, alsook het feit dat de behandelende arts dit heeft geattesteerd, wordt volledig genegeerd.

De ernst van de ziekte staat vast. De onmenselijke psychologische gevolgen bij niet behandelingen zijn overduidelijk.

De bestreden beslissing schendt voormelde bepalingen."

2.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er – verwijzend naar een medisch advies dat een arts-adviseur op 4 december 2017 uitbracht over de gezondheidsproblemen van verzoekster – gemotiveerd dat uit het voorgelegd medische dossier blijkt dat verzoekster kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en zij kennelijk evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Het medisch advies waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen en dat verzoekster onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing ter kennis is gebracht, moet worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing. De motivering in het medisch advies moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht, die op de bestuurshandelingen rust. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medische getuigschrift voorgelegd door Mevr. [F.L.] in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.11.2017.

Uit het standaard medische getuigschrift (SMG) d.d. 29/09/2017 van Dr. [D.V.] (gynaecoloog) en de medische stukken d.d. 04/09/2017 van Prof. Dr. [S.W.] (gynaecoloog) en 06/04/2017 van Dr. [F.R.] (radioloog) weerhoud ik dat het gaat om een 19-jarige vrouw met het aangeboren syndroom van Mayer-Rokitansky-Kuster (MRK), geboren zonder baarmoeder en vagina, met 1 normaal ovarium, zodat zij zich uitwendig ontwikkeld heeft net als andere vrouwen onder invloed van hormoonproductie. Enkel de menstruatie blijft uit (amenorroe).

Enkel de klacht van primaire amenorroe (nog geen menstruatie gehad op de leeftijd van 19 jaar) heeft dan geleid tot de diagnose van het syndroom.

Betrokkene is verder klinisch in uitstekende gezondheid.

Ik wil overigens benadrukken dat de voorstellen voor vaginale chirurgie en een eventuele uterustransplantatie, die in België tot op heden bij mijn weten nog niet werd uitgevoerd, speculatief zijn.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De arts-adviseur geeft aldus een overzicht van de voorgelegde medische stukken en vat de actuele gezondheidstoestand samen. Zij stelt vast dat verzoekster lijdt aan het aangeboren syndroom van Mayer-Rokitansky-Küster, *“geboren zonder baarmoeder en vagina, met 1 normaal ovarium, zodat zij zich uitwendig ontwikkeld heeft net als andere vrouwen onder invloed van hormoonproductie. Enkel de menstruatie blijft uit (amenorroe)”*. Zij stelt vast dat verzoekster verder klinisch in uitstekende gezondheid is en dat de voorstellen voor vaginale chirurgie en een eventuele uterustransplantatie speculatief zijn. Deze motivering impliceert dat zij geen onmiddellijk gevaar weerhoudt en zij deze behandelingen in de huidige gezondheidstoestand ook niet essentieel of noodzakelijk acht.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster beroept zich tevens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luiden verder:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...].”

Concreet houdt artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Een eenvoudige lezing van het medisch advies leert dat de arts-adviseur rekening heeft gehouden met het ingeroepen gezondheidsprobleem en de verschillende hieromtrent voorgelegde medische stukken.

Verzoekster geeft aan te erkennen dat haar gezondheidstoestand actueel niet levensbedreigend is. Zij betwist wel dat haar aandoening kennelijk niet valt onder het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij zij aangeeft dat haar aandoening onbehandeld wel degelijk een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekster wijst op een noodzaak van een zware chirurgische ingreep, met opnames tot drie weken en hieropvolgend maandenlange herstel oefeningen en een levenslange opvolging. Verder stelt zij dat het “niet behandelen [inhoudt] dat [zij] nooit seksuele betrekkingen zal kunnen hebben, zich nooit 100% vrouw zal voelen, wat zware psychische letsels met zich zal meebrengen”. Deze psychologische gevolgen zijn volgens haar onmenselijk en vernederend. Zij wijst erop dat de behandelende arts attesteerde dat psychologische ondersteuning noodzakelijk is en is van mening dat de psychologische gevolgen van de aandoening, zoals geattesteerd door de behandelde arts, ten onrechte worden genegeerd.

Er dient te worden aangenomen dat de arts-adviseur van mening is dat, waar verzoekster verder klinisch in een uitstekende gezondheid verkeert en de voorstellen voor vaginale chirurgie en een eventuele uterustransplantatie bovendien speculatief zijn, in de huidige gezondheidstoestand voor het ingeroepen syndroom van Mayer-Rokitansky-Küster geen medische zorgen noodzakelijk zijn. Verzoekster brengt geen concrete argumenten naar voor ter weerlegging van deze motivering. Zij betwist op zich niet dat zij verder klinisch in uitstekende gezondheid is. In het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 29 september 2017 wordt een vaginale chirurgie of een uterustransplantatie ook niet vermeld onder de vraagstelling naar de actuele medische zorgen die de gezondheidstoestand noodzaakt. Er wordt enkel verwezen naar dergelijke ingrepen onder de vraagstelling “E/ Evolutie en

prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B", waar meer concreet kan worden gelezen: "*poging tot voorbereiding vaginale chirurgie, ev uterustransplantatie*". De Raad acht het in deze omstandigheden niet incorrect of kennelijk onredelijk waar de arts-adviseur dergelijke ingrepen in de huidige gezondheidstoestand beoordeelde als slechts voorstellen en speculatief. Het door verzoekster ingeroepen reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien voormelde ingrepen niet mogelijk zijn, volgt als dusdanig bovendien niet zozeer uit de ingeroepen klacht van primaire amenorroe of het syndroom van Mayer-Rokitansky-Küster, maar wel uit volgens haar zware psychische letsels die zij stelt te zullen oplopen indien voormelde ingrepen niet mogelijk zijn. In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster nog niet aannemelijk dat de arts-adviseur ten onrechte oordeelde dat voor het ingeroepen syndroom van Mayer-Rokitansky-Küster in de huidige gezondheidstoestand een behandeling niet noodzakelijk is, ter voorkoming van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Wat betreft de zware psychische letsels die verzoekster stelt te zullen oplopen indien de voormelde medische ingrepen niet kunnen plaatsvinden, en die volgens haar onmenselijk en vernederend zijn, merkt de Raad op dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift op zich niet blijkt dat daarin actueel sprake is van een concrete diagnose van een psychologische of psychiatrische aandoening, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat hieruit een noodzakelijke behandeling voor een dergelijke aandoening blijkt. De vraag of zij een dergelijke aandoening in de toekomst zal ontwikkelen, is hypothetisch. Verzoekster overtuigt dan ook niet dat specifiek rekening diende te worden gehouden met de in het standaard medisch getuigschrift vermelde psychologische ondersteuning. Zij maakt niet aannemelijk dat een ingeroepen ziekte of een welbepaalde medische zorg die noodzakelijk is ter behandeling van een bij haar vastgestelde ziekte, ten onrechte niet in rekening is gebracht of ten onrechte niet is aanvaard.

Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Waar verzoekster zich ten slotte nog beroept op een schending van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel kan de Raad enkel vaststellen dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur zou hebben miskend. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk, omdat ze de vereiste precisie missen.

2.2.4. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS